

028.1

1973 AUG 14

Magyar Hírlap

Külvárosi jeladás

XX. kerületi írók, költők antológiája

Egyre gyakoribb, mostanában, hogy a hivatalos könyvkiadó vállalatokon kívül más szervek — többnyire megyei vagy kerületi tanácsok — is megjelentetnek szépirodalmi műveket, antológiákat. Ezeknek ismérve természetesen, hogy vagy szerzőik személye révén — ott születtek, illetve ott élnek —, vagy tárgyuknál fogva valamilyen formában kapcsolódnak az adott területhez, országrészhez, városnegyedhez.

Ilyen jellegű gyűjtemény az a szépirodalmi antológia is, amelyet Budapest centenáriuma alkalmából a XX. kerületi Tanács adott ki 470 oldalon, izléses, bőkezűsége valló kivitelben. De a *Külvárosi jeladás* — ez az antológia címe — elsősorban tartalmi szempontból érdemei különös figyelmet; színvonalát, szerkesztési koncepcióját tekintve, egyike a leg-sikerültebbeknek az eddigi hasonló kiadványok közül.

Várható sikerét többféle tényező összejátszásának köszönheti. Ilyennek mondhatnánk azt, hogy számos neves költőnk és írónk vallja magát születésénél vagy ott töltött éveinél fogva erzsébetinek, illetve soroksárinak — néhányuk ma is ott él és alkot. *Földeák János*, *Molnár Géza* és *Tamási Lajos* például — mint a jegyzetekből megtudjuk — „az erzsébeti irodalom alapítója”, s a már elhunytak közül szoros szálak fűzték e kerülethez *Bakó Józsefet*, *Molnár Katát*, *Nagy Lajost*, a munkaszolgálatosként fiatalon elpusztult *Zsigmond Edét*. De liránk olyan jelességei mellett, mint például *Kormos István*, felvonultat a kötet néhány kevésbé ismert nevű költőt, írót is — *Béri Géza*, *Csillag Tibor*, az egyébként festőművész *Juhász Sándor* stb. —, akik itt szereplő írásaik zömével jelentősen növelik az antológia értékét.

A nagy munkáskerület, a főváros egykori peremtelepülése, amely 1919-ben a bűszke Leninváros nevet vette fel, s amely a felszabadulás óta addig soha el nem képzelt fejlődésen ment keresztül, méltó megörökítőire talált tehát az antológia szerzőiben. Ez korántsem jelenti azt, hogy minden egyes vers- és szépprózai írás tárgya csupán a kerület, a maga embereivel. Többségben ugyan az ilyen művek vannak, s a műfaji, illetve hangvételbeli változatosság, a szerzők tehetsége még az anyagnak ezt a részét sem engedi egyhangúvá, „lokális érvényűvé” válni.

„A festők és a költők Erzsébeten is mindig jó barátok voltak” — közli a szerkesztői utószó, * ennek megfelelően

a kötetet számos illusztráció, metszet, festmény-reprodukció, illetve szoborfotó díszíti, amelyek tizennégy — az 1964-ben elhunyt *Gaál Imre* kivételével — ma is élő képzőművésznünk munkásságából adnak ízelítőt.

A kötetet a benne szereplő költők egyike, *Kárpáti Kamil* szerkesztette; többnyire találó az ugyanazon szerzőket különféle aspektusokból, ismételten felvonultató ciklusbeosztás is. A lírai hangú előszót *Fodor József* írta, akivel teljesen egyetérthetünk, amikor megállapítja: „Ha ez a könyv megjelenik, a magyar könyvpiacot egy nagyon értékes kötetrel gyarapítja; a XX. kerületi Tanács pedig az írók és olvasók együttes elismerését könyvelheti el e nem mindennapi jelentőségű vállalkozásért.”

G. Szabó László